

THE GRAND TOUR

Käsite ”Grand Tour” ilmestyi eurooppalaiseen kielenkäyttöön vuonna 1670 roomalaiskatolisen papin ja matkakirjailijan Richard Lasselsin teoksessa *Voyage or a Complete Journey through Italy*. Itse ilmiö, nuorten ylimysten matkailu eri puolille Eurooppaa, lopullisena päämääränä Italia, oli kuitenkin syntynyt jo hiukan aiemmin.

Varsinaista kulta-aikaansa Grand Tour eli 1700-luvulla, jolloin sitä siivitti valistusajan korostama ajatus mahdollisimman monipuolisesta sivistyksestä. Matkan aikana oli määrä oppia kieliä ja käytöstapoja sekä tutustua eri maiden taidearteisiin, arkkitehtuuriin ja musiikkiin. Yleensä nuoren ylimyksen mukana matkasi kokeneempi opettaja, joka kaiken muun ohella piti parhaansa mukaan huolta siitä, ettei huvittelu karannut täysin käsistä. Koska matkustaminen oli hidasta ja vaivalloista, kunnan Grand Tourille varattiin kunnolla aikaa, mieluummin kahdesta neljäänkin vuotta, jolloin tärkeimmissä matkakohteissa viivytettiin useita kuukausia. Jos rahaa oli räsitteeksi asti, ei pidetty pahana, jos matkailija toi tuliaisina taidetta eri matkakohteista.

Grandtouristien reitit risteilivät monenlaisina muunnelmina pitkin Eurooppaa, paljolti riippuen siitä, lähtikö matkailija esimerkiksi Brittein saarilta, Saksasta tai Skandinaviasta. Yhteisenä päämääränä oli kuitenkin Italia, jossa tärkeimpiä kohteita olivat Firenze, Rooma, Napoli ja Venetsia. Roomassa ja Napolissa matkalaiset tutustuivat antiikin raunioihin, joita

juuri 1700-luvulla kaivettiin esiin mm. Pompeijissa ja Herculaneumissa. Se oli osaltaan syventämässä ajan taiteen klassistisia suuntauksia. Venetsiaan matkalaisia – poikkeuksetta nuorehkoja miehiä – taas houkutteli taiteiden ja kulttuurin lisäksi kaupungin maine ylivertaisena huvittelukeskuksena, aikansa Las Vegasina, jossa olivat parhaimmat pelipöydät ja paheellisimmat bordellit.

Grand Tourille mahtui kuitenkin muitakin kohteita. Erityisesti suositeltiin pysähtymistä ainakin Pariisissa, jossa oli hyvä hioa ranskan kielen taitoja ja tapakulttuuria. Laajimmillaan reitti saattoi koukata syvältä etelän kautta, jolloin Madrid oli yksi käänköpiste, ja jotkut harvat uskalikot matkustivat aina Sisiliaan tai Kreikkaan saakka. Paluumatkalle taas osui usein monia Keski-Euroopan saksankielisen alueen merkittäviä kulttuurikaupunkeja.

Taiteilijat olivat tehneet omia Grand Tourejaan jo renessanssin ajoista lähtien, ja myöhemminkin tutustumista oman alan tärkeimpiin keskuksiin pidettiin olennaisena osana nuorten lahjakkuuksien koulutusta. Joskus taiteilijat tekivät matkoja omin avuin sikäli kuin rahat riittivät, mutta onnekkaimmat kiertelivät Euroopassa työnantajensa kustannuksella.

Taiteellisten Grand Tourien reitti ei aina käynyt pohjoisesta ja lännestä kohti Italiaa vaan saattoi suuntautua toisinkin. Esimerkiksi olennaisen osan nuoren Mozartin poikkeuksellisen monipuolisesta musiikillisesta kasvatuksesta muodosti vuosien 1763–66 matka Salzburgista Länsi-Euroopan musiikkikeskuksiin aina Lontoota myö-

ten. Tätä täydensivät vuosien 1769–73 kolme matkaa Italiaan. Vaikka Mozartin Grand Tour jakautui useammaksi erilliseksi matkaksi, samasta ilmiöstä oli kyse.

Grand Tourien traditio on muodossa tai toisessa jatkunut myöhemminkin. Romantiikan kaudella yhtenä esikuvana oli Goethen Italian-matka, ja kuuluisiksi tulivat myös lordi Byronin ja kumppaneiden seikkailut. Vielä omana demokratisoituneena aikanammekin voi nähdä Grand Tour -ihanteen jäänteitä kiihkeimmän kukoistuksensa jo kokeneessa Interrail-matkailussa. Eri aikoina ja eri tavoin toteutettujen matkojen takana on ollut sama ihmisen sisäisen kasvun ajatus: kun matkustaa vieraille maille, matkustaa samalla omaan itseensä.

Kimmo Korhonen

13.–15.5.

KAMARIMUSIIKKIFESTIVAALI THE GRAND TOUR

Perjantai 13.5. klo 19 Konserttisali

József Hárs, kapellimestari

Unico Willem van Wassenauer: Concerto armonico nro 2

1. *Largo andante*
2. *Da cappella (Presto)*
3. *Largo affettuoso*
4. *Allegro moderato staccato*

Jari Valo, Paula Sundqvist, Laura Vikman & Jukka Pohjola, viulu –
Jakob Dingstad, alttoviulu – **Jukka Rautasalo**, sello –
Kati Salovaara, kontrabasso – **Jouko Laivuori**, cembalo

Igor Stravinsky: Pulcinella-sarja

1. *Sinfonia*
2. *Serenata*
3. *Scherzino*
4. *Tarantella*
5. *Toccata*
6. *Gavotta ja kaksi variaatiota*
7. *Vivo*
8. *Minuetto. Finale.*

VÄLIIAIKA 20 min

Felix Mendelssohn: Sinfonia nro 4 A-duuri "Italialainen"

1. *Allegro vivace*
2. *Andante con moto*
3. *Con moto moderato*
4. *Saltarello: Presto*

MYÖHÄISILLAN KAMARIMUSIIKKI alkaa noin 10 minuutin tauon jälkeen Konserttisalissa. Yleisöä pyydetään siirtymään permannolle kuuntelemaan esitystä. Myöhäisillan kamarimusiikissa on numeroimattomat paikat.

TAIVAALLISTA TORVENSOITTOA

Henri Tomasi: Fanfares liturgiques

1. *Annonciation*
2. *Evangile*
3. *Apocalypse*

Giacomo Puccini: Crisantemi

Henri Tomasi: Fanfares liturgiques

4. *Procession Nocturne*

Laura Vikman & Salla Savolainen, viulu –
Camilla Vilkmán, alttoviulu – **Tuija Rantamäki**, sello –
Ville Hiilivirta, **Tommi Hyytinen**, **Satu Huuskonen** &
Péter Jánosi, käyrätorvi – **Tomas Gricius**, **Jorma Rautakoski** &
Miikka Saarinen, trumpetti – **Darren Acosta**, **Alan Vavti**,
Oliver Barrett & **Matthew Winter**, pasuuna –
Anders Hauge, tuuba – **Kazutaka Morita** &
Naoki Yasuda, lyömäsoittimet

Väliaika noin klo 19.50. Konsertti päättyy noin klo 20.50.

Myöhäisillan kamarimusiikki päättyy noin 21.30.

Suora lähetys Yle radio 1:ssä ja verkossa yle.fi/rso.

UNICO WILHELM VAN WASSENAER (1692–1766): CONCERTO ARMONICO NRO 2 B-DUURI

Musiikin historiassa on lukemattomia tapauksia, joissa teokset ovat esiintyneet pitkiäkin aikoja väärän säveltäjänimen alla. Usein sekaannuksen juuret ulottuvat 1700-luvulle, jolloin musiikin kustantamisesta tuli kukoistavaa liiketoimintaa, ei vähiten siksi, ettei kiusallisista tekijänoikeuskysymyksistä vauhduttu vielä kantamaan erityisempää huolta.

Esimerkki teoksesta, joka on historiansa aikana ehtinyt kytkeytyä useampaankin säveltäjään, on vuonna 1740 Haagissa ilmestynyt kokoelma Concerti armonici. Se ilmestyi ensin anonymisti, julkaisijana viulisti Carlo Ricciotti. Teoksesta ilmestyi uusi painos Lontoossa 1755, jolloin Ricciotti oli vaihdettu säveltäjäksi. Uusi vaihe teoksen historiassa alkoi 1800-luvun alussa, kun kokoelmaa arveltiin Giovanni Battista Pergolesin luomukseksi, ja sellaisena siihen tutustui mm. Stravinsky Pulcinella-balettia suunnitellessaan 1910-luvun lopulla.

Teos päättyi vuonna 1980 lopulta vihdoin oikean säveltäjänimen alle, kun musikologi Albert Dunning löysi hollantilaisen Twickelin linnan arkistosta konserttojen käsikirjoituksen. Säveltäjäksi paljastui hollantilainen ylimys Unico Wilhelm van Wassenaer, joka oli laatinut käsikirjoitukseen omakätisen selvityksen konserttojen taustasta.

Wassenaerin kirjoituksesta käy ilmi, että teokset oli sävelletty Haagissa järjestettyjä musiikillisia illanviettoja varten vuosien 1725 ja 1740 välillä. Viulisti Carlo Ricciotti sai luvan julkaista teokset

sillä ehdolla, ettei Wassanaerin nimeä näkyisi nuoteissa, ei edes omistuksen kohteena. Wassaner ei ollut erityisen innostunut julkaisusta ja arvioi teoksia kriittiseen sävyyn: "Jotkut niistä ovat sielettäviä, jotkut keskinkertaisia, jotkut viheliäisiä. Jos niitä ei olisi julkaistu, olisin ehkä korjannut niiden virheitä, mutta muut työt eivät ole jättäneet minulle joutoaikaa huvitella niiden kanssa, ja olisin loukannut niiden toimittajaa."

Wassenaer kuului vaikutusvaltaiseen vanhaan hollantilaiseen aatelissukuun ja toimi isänsä tavoin diplomaattina. Hänen musiikillisesta koulutuksestaan ei ole tietoa, mutta hänen harvat säilyneet teoksensa – Concerti armonici sekä kolme sonaattia nokkahuilulle ja continuolle – kertovat omalla kaunopuheisella tavallaan, että jotain oppia hän oli saanut. Elettiin aikaa, jolloin musiikkiharrastus kuului vielä luontevana osana aatelismiesten sivistykseen.

Wassenaer teki vuosina 1717–18 Grand Tourin, jonka tarkka reitti ei ole tiedossa mutta joka suuntautui ilmeisesti ainakin Ranskaan ja Italiaan. Voi olla, että yleissivistävän opin lisäksi hän on saanut matkalla johdatusta myös italialaiseen musiikkiin; ainakin hänen konsertoissaan voi aistia italialaista vaikutusta. Samalla teokset osoittavat, miten sujuvaa ja rikasta musiikkia ajan sävelkielen sisäistänyt amatööri säveltäjäkin pystyi luomaan.

Concerto armonici sisältää kuusi konserttoa jousille. Viimeistä lukuun ottamatta kaikki ovat neliosaisia kokonaisuuksia, osajärjestyksenä mm.

Corellin monissa sonaateissaan suosima kirkkosonaatin (sonata da chiesa) hidas-nopea-hidas-nopea-muotokaava. B-duuri-konsertossa Wassenauer luo rikasta jousisoitinkudosta erilaisine tekstuuriasetelmineen ja kontrapunktisine

eleineen. Kolmantena oleva, sicilienneen tahdissa keinuva osa tuo g-mollisävelmineen omaa surumielisyyden häivettään teokseen. Eloisa päätösosa on puolestaan tuttu Stravinskyn Pulcinellan Tarantellasta.

IGOR STRAVINSKY (1882–1971): PULCINELLA-SARJA

Stravinsky eli 1910-luvun lopulla tyyllilisen etsinnän ja uudelleenarvioinnin aikaa. Hän oli vuosikymmenen alussa noussut yhdeksi aikansa kohutuimmista uusista säveltäjistä ns. venäläisen kauden baletteilla Tulilintu (1910), Petruška (1911) ja Kevätuhri (1913). Niissä hän oli kuitenkin kulkenut yhden tien päätökseen ja koki, ettei voinut enää jatkaa samaan suuntaan. Yksi uuden murrosvaiheen avaintesoksia oli vuosina 1919–20 sävelletty baletti Pulcinella

Pulcinella sai alkunsa, kun loistokaiden venäläisbalettien tilaaja Sergei Djagilev kääntyi Stravinskyn puoleen ja ehdotti uutta hanketta. Muutama vuosi aiemmin Vincenzo Tommasini oli saavuttanut menestystä sovittamalla baletiksi Alessandro Scarlattin musiikkia, ja nyt Djagilev ehdotti, että Stravinsky tekisi samantapaisen baletin toisen 1700-luvun alun italialaisen säveltäjän Giovanni Battista Pergolesin (1710–1736) musiikista. Tuloksena oli italialaisen katuteatterin commedia dell'arten innoittama Pulcinella, jonka menestyksensä kantaesitys oli Pariisissa toukokuussa 1920. Koreografian oli luonut Léonide Massine, Djagilevin seurueen tuolloinen tähtitanssija, puvuista ja lavasteista vastasi Pablo Picasso.

Pulcinella avasi Stravinskyn tuotannossa uusklassisen kauden, joka hallitsi hänen tuotantoaan seuraavat kolme vuosikymmentä. Hän tiivistä teoksen merkityksen: "Pulcinellassa löysin menneisyyden. Se oli oivallus, jonka ansiosta koko myöhempi tuotantoni tuli mahdolliseksi. Se oli tietenkin katse taaksepäin – ensimmäinen monista siihen suuntaan syntyneistä rakkaussuhteistani – mutta se oli myös katsahdus peiliin."

Stravinsky tutustui Pergolesin musiikkiin aikana, jolloin kuva säveltäjästä oli vielä jokseenkin epäselvä. Pergolesi oli kuollut nuorena, vain 26-vuotiaana, ja hänen myyttistä hohdetta saaneen nimensä alle oli kulkeutunut kustannuspolitiikan villinä aikoina koko joukko muiden säveltäjien teoksia. Pulcinellan lähteenä olleesta musiikistakin yli puolet on muiden kuin Pergolesin kynästä, säveltäjinä paitsi Unico Wilhelm von Wassanaer myös mm. Domenico Gallo ja Carlo Ignazio Monza.

Pulcinellassa Stravinsky on hämmästyttävällä tavalla pystynyt olemaan uskollinen sekä Pergolesin aikakaudelle että itselleen. Hän on jättänyt alkuperäiset melodiat ja bassolinjat suurelta osin entiselleen mutta muokannut monin tavoin sävelmateriaalia esimerkiksi muut-

tamalla säkeiden pituutta, maustamalla harmoniaa riitasävelillä, tehostamalla rytmikkaa aksentein, äkillisin tauoin ja leikkauksin sekä hyödyntämällä modernin orkestroinnin mahdollisuuksia.

Stravinsky sävelsi alkuperäisen baletin orkesterille ja kolmelle laulajalle. Kaksi vuotta myöhemmin hän muokkasi teoksesta konserttisarjan pelkälle orkesterille ja myöhemmin myös viulun ja pianon sekä sellon ja pianon duoille.

Orkesterisarjassa on kahdeksan osaa, joihin sisältyy noin kaksi kolmasosaa alkuperäisen baletin musiikista. Niissäkin syttyy eloon Pulcinellan taidokkaasti tyyllittelevä maailma, jonka ulottuvuuksia ovat Sinfonian raikas juhlavuus, Serenatan surumielinen melodisuus, Tarantellan iskevä vauhti, Gavotin ja sen muunnelmien eleganssi sekä Finaalin valloittava valoisuus.

FELIX MENDELSSOHN (1809–1847): SINFONIA NRO 4 A-DUURI, ITALIALAINEN

"Tämä on Italia! Nyt on alkanut se, mitä olen aina ajatellut elämän ylivertaisena ilona. Ja minä rakastan tätä. Tämä päivä oli niin rikas, että nyt, illalla, minun pitää vetää hiukan henkeä, ja niinpä kirjoitan kiittääkseni teitä, rakkaat vanhemmat, että olette antaneet minulle kaiken tämän onnen."

Kun Mendelssohn saapui 10. lokakuuta 1830 Venetsiaan ja kirjoitti vielä samana iltana hurmioituneissa tunnelmissa vanhemmilleen Berliiniin, hän oli ollut Grand Tourillaan jo viisi kuukautta. Matka oli käynyt Berliinistä Dessauin, Weimarin, Münchenin, Wienin ja Pressburgin (nyk. Bratislavan) kautta Italiaan, jossa hän viiپی seuraavan vuoden kesään saakka. Pisimpään hän asui Roomassa, mutta hän vieraili myös Venetsiassa, Firenzessä, Napolissa, Genovassa ja Milanossa. Kotimatka kävi Sveitsin, Pariisin ja Lontoon kautta, ja paluu Berliiniin koitti kesällä 1832.

Tyypillinen, klassinen Grand Tour siis. Mendelssohnilla oli onni syntyä vauraa-

seen ja sivistystahtoiseen sukuun, jossa ajatus lahjakkaan nuorukaisen matkasta oli lähes itsestäänselvyys. Italian maisemat ja taidearteet tekivät häneen suuremman vaikutuksen kuin sikäläinen musiikki, joka painottui vahvasti oopperaan. Hän kyllä tapasi matkalla Donizettin ja niin ikään Italiaan saapuneen Berliozin, mutta antoisimmat musiikilliset elämykset tapahtuivat hänen sisimmässään, hänen omassa luovassa työssään.

Mendelssohnin tärkein Italiassa alkunsa saanut teos oli neljäs sinfonia. Teos valmistui kuitenkin vasta matkan jälkeen Berliinissä maaliskuussa 1833, ja kantaesitys oli saman vuoden toukuussa Lontoossa. Seuraavana vuonna Mendelssohn korjaili teoksen kolmea viimeistä osaa ja arveli myöhemmin myös ensiosan kaipaavan perusteellista muokkaustyötä. Kun hän ei jaksanut ryhtyä ensiosan uusimiseen, hän hylkäsi koko teoksen, eikä sitä julkaistu hänen elinaikanaan vaan vasta 1851. Kyseessä

oli silloin teoksen alkuperäinen vuoden 1833 versio, joka on säilyttänyt suosionsa myös sen jälkeen, kun uusittu versio tuli 1990-luvun lopulla saataville.

Italialainen sinfonia on säihkyvin, raikain ja elinvoimaisin Mendelssohnin viidestä numeroidusta sinfoniasta. Sen valoisuudessa voi aistia jotain eittämättömän välimerellistä, vaikka varsinainen italialainen vaikutus rajoittuukin finaalin napolilaishenkiseen tanssillisuuteen. Lähin edeltäjä ja hengenheimolainen on Beethovenin niin ikään A-duurissa oleva seitsemäs sinfonia.

Aurinkoisin teoksen osista on samumattoman 6/8-sykkeen siivittävä avausosa. Kehittyessä Mendelssohn tuo mukaan uuden aiheen, josta punoutuu

tehokas fugato. Kulkuemainen hidas osa on sävyltään tummempi ja saattaa tuoda mieleen Berliozin Harold Italiassa -sinfonian toisen osan, Pyhiinvaeltajien kulkueen. Kolmas osa vastaa lajiltaan pikemminkin vanhahtavaa menuettia kuin uudempaa scherzoa, mutta Mendelssohn antaa sille lämpimän romanttisen ilmeen. Finaali on energisen kiihkeä, ja vaikka Mendelssohn on nimennyt sen italialaisen tanssin saltarellon mukaan, se on lähempänä tarantellaa. Osa on pääsävellajiin A-duuriin nähden yllättäen mollissa, mikä ei vähennä musiikin ehtymätöntä elinvoimaisuutta mutta tuo siihen omaa särmäänsä.

HENRI TOMASI (1901–1971): FANFARES LITURGIQUES

Musiikki sinetöityi Henri Tomasin elämäntaloksi jo lapsena, kun hänen äitinsä vei hänet katsomaan Puccinin La bohèmen esitystä. Se jätti häneen pysyvän rakkauden paitsi musiikkia myös erityisesti musiikkiteatteria kohtaan, ja hän sävelsi itsekin useita oopperoita ja baletteja. Hän opiskeli sävellystä Pariisin konservatoriossa ja saavutti Rooman-palkinnon (Prix de Rome) vuonna 1927. Säveltäjänä Tomasi oli lähinnä usklassikko, joka arvosti musiikin välitöntä tunnevaikutusta. "Musiikki, joka ei kumpua sydäimestä, ei ole musiikkia", hän totesi.

Tomasi oli kiinnostunut puhaltimien mahdollisuuksista ja sävelsi tuubaa lukuun ottamatta kaikille sinfoniaor-

kesterin puhaltimille konsertot, joista trumpettikonsertto on luultavasti hänen tunnetuin teoksensa. Neljästä osasta koostuva vaskiorkesteriteos Fanfares liturgiques (1947) valmistui alun perin osaksi oopperaa Don Juan de Mañara, jota hän sävelsi 1940-luvun alussa. Samoihin aikoihin hän koki lyhyen uskonnollisen kriisivaiheen ja harkitsi jopa pappisvihkimystä.

Liturgisten fanfaarien avausosassa Annonciation (Marian ilmestys) fanfaarit julistavat Neitsyt Marian ja arkienkeli Gabrielin kohtaamista. Toisen osan Evangilen (Evankeliumi) pasuunasoolossa on kuultu evankelistan kertovan tarinaansa, ja kolmas osa Apocalypse etenee vauhdikkaissa lauk-

karytmeissä kuin Ilmestyskirjan neljä ratsastajaa. Teoksen päättää muita osia laajempi Procession du Vendredi-Saint (Pitkänperjantain kulkue), joka hahmottuu raskaasti askeltavaksi, jylhään huipennukseen kasvavaksi surumarssiksi.

GIACOMO PUCCINI (1858–1924): CRISANTEMI

Gioacomo Puccini teki monien italia-laissäveltäjien tapaan elämäntyönsä niin vahvasti oopperan parissa, että hänen muu tuotantonsa on jäänyt pelkiksi reunahuomautuksiksi varsinaisen ydinkertomuksen rinnalla. Yksi näistä reunahuomautuksista on surumielisen viehättävä jousikvartettikappale Crisantemi, jonka Puccini kirjoitti 1890 yhdessä yössä ystävänsä Aostan herttuan Amadeus I:n muistoksi. Teoksella on kuitenkin oma kytkentänsä oopperan maailmaan, sillä Puccini hyödynsi sen materiaalia Manon Lescaut'sa (1893), jonka myötä hän nousi oopperasäveltäjänä lopullisesti mestaritasolle.

Kimmo Korhonen

RADION SINFONIAORKESTERI

Radion sinfoniaorkesteri (RSO) on Yleisradion orkesteri, jonka tehtävänä on tuottaa ja edistää suomalaista musiikkikulttuuria. Orkesterin ylikapellimestari on Hannu Lintu, joka aloitti kautensa syksyllä 2013. RSO:n kunniakapellimestarit ovat Jukka-Pekka Saraste ja Sakari Oramo.

Radio-orkesteri perustettiin vuonna 1927 kymmenen muusikon voimin. Sinfoniaorkesterin mittoihin se kasvoi 1960-luvulla. RSO:n ylikapellimestareita ovat olleet Toivo Haapanen, Nils-Eric Fougstedt, Paavo Berglund, Okko Kamu, Leif Segerstam, Jukka-Pekka Saraste ja Sakari Oramo.

Suurten klassis-romanttisten mestariteosten ohella RSO:n ohjelmisto sisältää runsaasti nykymusiikkia ja orkesteri kantaesittää vuosittain useita Yleisradion tilausteoksia. RSO:n tehtäviin kuuluu myös koko suomalaisen orkesterimusiikin taltioiminen kantaneuvoille Yleisradion arkistoon. Kaudella 2015–2016 orkesteri kantaesittää kuusi Yleisradion tilaamaa teosta. Lisäksi ohjelmassa on mm. Beethovenin ja Prokofjevin pianokonserttoja, Ščumannin ja Brahmsin sinfonioita sekä Mendelssohnin oratorio Elias. Vieraaksi saapuvat mm. pianistit Murray Perahia, Nelson Freire ja Andrés Schiff, kapellimestarit David Zinman, Tugan Sohijev ja Manfred Honeck sekä sopraano Karita Mattila ja mezzosopraano Anne Sofie von Otter.

RSO on levyttänyt mm. Ligetin, Eötvösin, Nielsenin, Hakolan, Lindbergin, Saariahon, Sallisen, Kaipaisen

ja Kokkosen teoksia sekä Launiksen Aslak Hetta -opperan ensilevytyksen. Orkesterin levytyksiä on palkittu mm. BBC Music Magazine -, Académie Charles Cros'n ja MIDEM Classical Award -palkinnoilla. Sibeliuksen Lemminkäisen ja Pohjolan tyttären levytys oli Gramophone-lehden Critic's Choice joulukuussa 2015. Lisäksi levytys toi RSO:lle ja Hannu Linnulle kotimaisen Emma-palkinnon Vuoden klassinen albumi 2015 -kategoriassa.

RSO tekee säännöllisesti konserttikierueita ympäri maailmaa. Kaudella 2015–2016 orkesteri esiintyy Hannu Linnun johdolla Japanissa sekä Itävallassa.

RSO:n kotikanava on Yle Radio 1, joka lähettää orkesterin kaikki konsertit yleensä suorina lähetyksinä niin Suomesta kuin ulkomailtakin. RSO:n verkkosivuilla (yle.fi/rso) voi konsertteja kuunnella sekä katsella korkealaatuisen livekuvan kautta. Konserteista suuri osa myös televisioidaan suorina lähetyksinä Yle Teemalla.